

Θέλεις υγιής γενέσθαι; Ποιος θα πει «όχι»;

/ Γνώμες

Υπάρχει κανείς μας άραγε που θα απαντούσε «όχι» στο ερώτημα που απευθύνει ο Χριστός στον παραλυτικό της Βηθesda; Στα λόγια σίγουρα όχι, στην πράξη όμως κάθε μέρα το πράττουμε. Το «ναι μεν αλλά» ή το «ίσως αργότερα» είναι που ασυναίσθητα κυριαρχεί στους περισσότερους από εμάς, διαφορετικά θα είμαστε αφημένοι στο θέλημα του Θεού, πλήρεις ειρήνης, ευχαριστίας, αγάπης και ευσπλαχνίας. Δεν λέμε «ναι», όχι γιατί δεν θέλουμε αλλά

γιατί παράλυτοι καθώς είμαστε κατά το θέλημά μας, παραδομένοι στα πράγματα του κόσμου, δύσκολα μπορεί αυτό το «θέλω» να γίνει μπορώ και δίχως πνευματική όραση δεν διακρίνουμε την αμαρτία μας (καθώς θα ακούσουμε την επόμενη Κυριακή του τυφλού).

• **Κείμενο του π. Χριστόδουλου Μπίθα στην ιστοσελίδα της εκκλησίας των Ταξιαρχών στο Μοσχάτο Αττικής**

«Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω»

Γιατί ο παραλυτικός απαντά «άνθρωπο δεν έχω», ενώ ο Χριστός τον ρωτά αν θέλει να γίνει καλά; Μάλλον γιατί δεν πιστεύει πως ο άγνωστος απέναντί του μπορεί να τον γιατρέψει. Δεν έχω κανέναν να με βάλει στην δεξαμενή, εννοεί. Έχει μείνει μόνος, επειδή δεν ήξερε να αγαπά, τον έχει απομονώσει η αμαρτία, είναι παράλυτος και στην ψυχή, θέλει να γιατρευτεί αλλά δεν γνωρίζει τον τρόπο. Αν αγαπούσε θα είχε σίγουρα βρεθεί κάποιος να τον βάλει στην δεξαμενή κι αν ήθελε ο Θεός θα γιατρευόταν. Δεν γνωρίζει γιατί δεν έχει άνθρωπο, αλλά εκείνος που γνωρίζει όλους τους ανθρώπους βλέπει βαθιά μέσα του την συντριβή. Η απομόνωση και η μοναξιά έχουν συντρίψει την φιλαυτία του, είναι ακουσίως ταπεινωμένος έτοιμος να δεχτεί την ίαση.

«Ἐγείρε, ἄρον τον κραβαττόν σου και περιπάτει».

Κάνε πράξη τα λόγια, ελευθέρωσε την προαίρεσή σου, δίψασε για αλήθεια, για καθαρό ουρανό, αποζήτησε να θεραπευτεί η παραλυσία σου. Αν εννόησες την αστοχία σου, αν νιώθεις πως έκλεισαν όλοι οι άλλοι δρόμοι και δεν έχεις πλέον καμία επιλογή, αν ο εγωκεντρισμός σου σε κατέβαλε, αν με την λογική σου δεν έβγαλες άκρη, αν το κυνήγι των αισθήσεων και των παραισθήσεων σε εκτροχίασε, αν ο καταναλωτισμός σου σε σκλάβωσε, ίσως είσαι έτοιμος. Αν η όποια θρησκευτικότητα σου δεν είχε καρπούς, αν κουράστηκες από την δεισιδαιμονία και την συναλλαγή, αν η προσπάθεια να προσεγγίσεις τον Θεό με τον νόμο και την ηθική δεν απέδωσε, τότε ίσως ήρθε το πλήρωμα του χρόνου.

Σήκωσε το κρεβάτι σου και προχώρα, πάρε την ευθύνη των πράξεών σου, δες την αστοχία σου και φώναξε εκ βάθους καρδιάς: «Κύριε σώσον με, ότι ασθενής ειμί!». Και τότε, αν η μετάνοια είναι ειλικρινής, πράξη ελευθερίας και όχι φόβου τιμωρίας μάλλον θα ακούσεις την απάντηση:

«Ίδε, υγιής γέγονας· μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χείρόν σοί τι γένηται».

Τώρα που άρχισε η θεραπεία μην ξαναγυρίσεις πίσω, μην ολιγοψυχίσεις, μην γυρίσεις στα ίδια γιατί θα είναι πιο βαριά κι ασήκωτη η δυσκολία. Είχες κρυφτεί

πάλι στα ίδια, σε έπνιξαν οι μέριμνες, δύσκολα τα βιοτικά, φυλακή τα πάθη. Πτώσεις θα έχεις αλλά αυτές θα σε διδάσκουν, θα σου φανερώνουν τις πληγές που πρέπει να γιατρέψεις. Αρχίζεις και γίνεσαι υγιής. Η πνοή της χάριτος θα γίνει αντιληπτή. Δεν θα είσαι ούτε ο πρώτος ούτε ο τελευταίος σε μια αλυσίδα που ξεκινά από τους αποστόλους. Ίσως δεν είναι η πρώτη σου φορά, μπορεί να το είχες ξανανιώσει αυτό το χάδι αλλά το λησμόνησες.

«Απήλθεν ο άνθρωπος και ανήγγειλε τοις Ιουδαίοις, ότι Ιησούς εστιν ο ποιήσας αυτόν υγιή».

Τι να ανταποδώσουμε για την θεραπεία μας. **Πώς να ευχαριστήσουμε για όσα καλά μας συνέβησαν και για όσα θα μας δωρηθούν; Μόνο την μαρτυρία μας έχουμε, την ομολογία μας πως Εκείνος είναι που μας ανέστησε από το σκοτάδι της αστοχίας. Δοξολογούμε μετανοώντας, μετανοούμε ευχαριστώντας, ευχαριστούμε ειρηνεύοντας, ειρηνεύουμε αγαπώντας,** δίνουμε μαρτυρία αγάπης στον κόσμο. «Έλεον ειρήνης» μας χαρίστηκε, αυτό αντιπροσφέρουμε στον Θεό μέσω του πλησίον. «Θυσίαν αινέσεως» να γίνει η ζωή μας, να ομορφύνει η ύπαρξη, παράδεισος η ζωή με την πρόγευση της Βασιλείας Του, χαρμολύπη στην καρδιά «νυν και αεί» αφού μας παρουσιάστηκε προσωπικά «ή έλπίς τῆς δόξης» (Κολ. 1,27).